

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 49

4. prosince 2011

Cena: 7 Kč

VÍRA A UMĚNÍ FRANTIŠKA BÍLKA NA KONFERENCI V KARLÍNĚ

Ti, kdo se zajímají o osobnost a dílo Františka Bílka, měli 23. listopadu výjimečnou možnost, jak si rozšířit vědomosti o tomto nevsedním umělci. Příležitostí k tomu jim byla konference „Věra a umění Františka Bílka“, která se konala v příjemném a vstřícném prostředí karlínského sboru naší církve, sboru, jenž sám se může pyšnit plody mistrovské tvorby – souborem keramických reliéfů Křížové cesty v dubových rámech. Konference byla posledním z řady setkání k 70. výročí mistrova úmrtí a zároveň jakýmsi jejich vyvrcholením, neboť prezentovala umělce a jeho dílo skutečně v celé jeho šíři a záběru. Umělce, jehož dílo je nadčasové a jehož poselství je přímým odkazem k Bohu. Prvním, kdo přispěl ke složení této bohaté mozaiky, byl karlínský bratr farář ThDr. Jiří Vaníček hned svým úvodním projevem, po kterém následoval krátký referát bratra patriarchy ThDr. Tomáše Butty, který představil umělcovu tvorbu na pozadí náboženské zkušenosti, v kontextu křesťanského mysticismu. Mottem se mu stal Bílkův citát „Uvedl mne Pán v pokoj duše a k životopisu světu.“ z dopisu J. Zeyerovi. Bílkovo mystické vyjadřování přiblížil na konkrétním příkladě - kresbě z cyklu Otčenáš, „Bys posvětil v nás svou podstatu“. Dalším, kdo přispěl k sestavení široké mozaiky Bílkova díla, byl prof. ThDr. Zdeněk Kučera, jenž hovořil z pozice teologa i člověka, jehož Bílek inspiroval po celý život. Připomněl, že náboženství a kultura k sobě vývojově i ontologicky patří a zasadil umělcovu tvorbu do hlubšího kontextu náboženského vyjadřování. Zdůraznil též, že Bílkovo umění je modlitbou.

Zajímavým oživením byly historické nahrávky z archivu Českého rozhlasu, které prezentoval Petr Wágner. Přiblížily soukromý a rodinný život umělce, jeho zvyky a povahu. Půvabná byla ukázka rozhovoru s dcerou Bertičkou. Zmínila i otcovu lásku k včelařství, včelímu životu, která se umělecky projevila například ve ztvárnění úlu, z něhož vylétávají hvězdy; můžeme ji považovat za jistou zkratku Bílkovy práce.

„Zda-li kdo může chápat snahu Husovu lépe“ nazvala svůj příspěvek s podtitulem „Jan Hus v díle Františka Bílka“ PhDr. Hana Larvová; ukázala,

proč a čím Husova osobnost Bílka tolik zaujala. Pojímal ji jako nadčasový symbol, jako „strom bleskem Pravdy zasažený, který po věky hoří“. Počínaje rokem 1921 F. Bílek svázal svůj život s Církví československou husitskou a jeho stopy v této církvi, v podobě nespočetných sochařských děl, kreseb, reliéfů, liturgických předmětů, bohoslužebných rouch i praporek, shrnul Martin Jindra. Ve Sboru knížete Václava v Resselově ulici, kde sloužil Bílkův syn František, byl realizován v době Velikonoc pozoruhodný projekt: byl zde vztyčen šestimetrový krucifix z modřínového dřeva, atmosféru umocňovalo pojetí Božího hrobu - jeskyně: Do jeho prostoru nebylo položeno podle zvyku tělo Kristovo, na bílém prostěradle ležela Bible jako ukazatel k duchovnímu vzkříšení, na ní byl postaven symbol utrpení Kristova a učení – kalich.

O Bílkově lásce k hudbě pohovořila Zlata Fořtová a svůj projev proložila řadou zajímavých hudebních ukázek. F. Bílek svůj vřelý vztah k hudbě dokazoval i použitím motivu hudebního nástroje; například lry, který se objevuje v sousoší „Tvůrce a jeho sestra Bolest“ na hrobě O. Březiny.

Méně souvisela s naším tématem přednáška Zuzany Ticháčkové, která se snažila dopřát pozornosti filosofce Anně Pammrové.

Martin Hemelík se zastavil u zajímavé postavy malíře Viktora Foestera, jehož Bílek poznal v době studií na Akademii výtvarných umění. Brzy po studiích se jejich cesty rozešly, ale o pokračujícím přátelství hovoří živá korespondence. Foester se snažil prosazovat „náboženské umění“ a doménou v jeho díle se staly křížové cesty. Překrásné, ale zdá se, že stále nedoceleně jsou jeho mozaiky.

O to, aby „dluh Bílkovi byl stále splácen“, se stará i Společnost F. Bílka, jak uvedl jeden z přítomných zástupců. Svého zástupce vyslala též společnost Otokara Březiny, jenž poděkoval za vzácné setkání – v této zoufalé době je taková příležitost opravdu pohlazením po duši – na tom se mu seli shodnout všichni přítomní. Ti, kdo zde nebyli, budou mít možnost přečíst si, co zde zaznělo, ve sborníku konference a nasát tak alespoň trochu výjimečné atmosféry z odkazu mistra.

Klára Břeňová

KULTURA NEBO KRISTUS

Reagují na článek bratra Aleše Tomana „Dopis do církve“ uveřejněný ve 43. čísle Českého zápasu s datem 23. října 2011. Bratra Tomana trápí skutečnost, že „otěže v domě Božím přebírá hudba a různé kulturní akce“. Vyzývá k tomu, abychom poměřili čas, který věnujeme výstavám, koncertům, cestopisným setkáním, přednáškám... s časem, který se věnuje v náboženských obcích modlitbám za duše ztracených lidí. A ptá se: „Kolik času se věnuje aktivní, misijní, skutečně biblické práci?“

Tyto otázky a výzvy jsou na místě. Je pravda, že v posledních měsících se v rubrice „Zprávy“ předhánějí náboženské obce, která se pochlubí zajímavější informací o kulturních akcích ve svém sboru. A nejen to. I mimo tuto rubriku se objevují v Českém zápase prvky, které z nitra zbožnosti naší církve nevycházejí a které zřejmě mají svou „jinakost“, příp. exotikou tak zvané obohatit náš duchovní život. Někdy jsou to prvky ze světa římskokatolického a pravoslavného. Jindy s údivem čteme o doporučení jogínských a dechových meditačních technik z orientálních náboženství a dokonce jednou o pohanském vyzvání slunce. Náboženské obce (nebo snad jen jejich duchovní) se domnívají, že tím prokazují svou čímorodost. Ve skutečnosti spíš dochází k vnitřním roztržkám mezi duchovním a radou starších.

Není divu, že tyto nápady lidí, kteří nebyli v naší církvi vychováni a přišli do ní zvenčí a chtějí nějak „nově zapůsobit“, jsou našim křesťanům cizí a vysloveně nás znepokojují: „Kam tu naši církev zatahují? Kam naše církev směřuje?“

Pomysleme teď především na kulturu. Tendence dát jí v našich sborech to nejvýznamnější místo – to není vůbec nic nového. Touto vývojovou fází naše církev prošla v době svého vzniku, v samém počátku své existence, kdy dozní-

val náboženský liberalismus, který byl našťastí překonán. Je otázka, jestli právě tato skutečnost důrazu na kulturu patří ke gruntu naší církve, na který bychom měli navazovat a zachraňovat tím svou současnost. Zkušenost ukázala, že pro samu existenci církve se náboženský liberalismus neosvědčil.

Tenkrát se členové církve angažovali v představeních ochotnického divadla, byli zváni umělci recitátoři, pořádaly se recitační soutěže, konaly se populárně vědecké přednášky a dokonce i plesy. Toto zesvětštění bylo chápáno jako vstřícný krok vůči světu, kde nastane soulad vědy a víry. A byl to také prostředek k získání peněz – výtěžek z těchto podniků pomáhal financovat výstavbu našich prvních vlastních kostelů. Stavby sborů se první věřící nové církve mocně účastnili, často svou pilnou brigádnickou prací. Jaký byl výsledek tohoto snažení? Když byl sbor postaven, začali se někteří – ti nejživější aktéři – ztrácet. Mnozí z nich se potřebovali uplatnit, spolkařsky vyžít a na bohoslužby do krásného kostela už nechodili. Jistě ne všichni. Ale byli takoví, kteří vlastně po Pánu Bohu ani netoužili a stali se matrikovými členy. S takovými rodinami jsem se jako mladá duchovní při pastoračních návštěvách setkávala dost často. Bylo to na počátku padesátých let, kdy jsem pracovala v Karlových Varech. Byli to naši členové, kteří se po válce přistěhovali do pohraničí, a naše náboženská obec měla v této oblasti několik diasporních středisek. Slýchala jsem: „Tenkrát jsme s církví žili, když jsme stavěli sbor, to bylo nadšení! Ale dnes...“ Ani já, ani můj šéf, bratr farář Miloň Zemen, jsme je na bohoslužby nedostali. Podobně tomu bylo i ve vnitrozemí, když už jsem působila v rodné Praze.

A kdo byli ti, kdo církvi zůstali věrní?

Byli to lidé, které tu nedržela ani kultura ani stavební nadšení. „Éra kultury časem zhasla - bylo zřejmé, že v této činnosti není podstata existence církve. Příkladem je naše vinohradská náboženská obec. Než měli vinohradští svůj vlastní bohoslužebný stánek, existoval tu také divadelní spolek „Havlíček“. Když byl v roce 1933 postaven Husův sbor, měl ještě velký divadelní sál, kde hrály svou pohádku i děti, kterou s nimi nacvičila sestra Ludmila Urbanová, pozdější kazatelka. Ale tento sál byl přebudován na kolumbárium už v roce 1938. Toto překrásné kolumbárium má v průčelí přes celou stěnu obraz J. Jakuba, který představuje vzkříšeného Pána Ježíše jako zářící postavu Zachránce nad vzbouřenými vlnami posledního soudu. Divadelní sál zmizel, po divadelním spolku „Havlíček“ nebylo památky. Lidé nepotřebovali divadelní představení, ale vzkříšeného Krista, a to zejména v době německé okupace. (Nostalgiicky vzpomínala na zmíněný divadelní spolek sousedka z našeho domu, která tu hrávala. Ale na bohoslužby nikdy nechodila ani ona ani její rodina; a svou dceru a vnučku ve víře nevychovali.)

O roli kultury v církvi psal dr. Otto Rutrle, zakladatel naší praktické teologie, ve svých skriptech a publikacích. Jeho dílo obsahuje rozbor naší církevní minulosti v ČCS od 20. do 50. let 20. století + pozitivní výhled do budoucnosti. Spolu s profesory Jindřichem Mánkem a Zdeňkem Trtíkem uvedl Otto Rutrle do naší církve biblickou teologii, a ta nám pomohla důrazem na základní význam Bible překonat náboženský liberalismus. Tímto důrazem se církev opět přihlásila k reformaci – jsme reformační církev. V Rutrlově kritickém pohledu jasně vidíme, co se v církvi neosvědčilo a co se osvědčilo a co je grun-

Pokračování na str. 3

O ideálech

Myšlenky Alberta Schweitzera mě již od mládí oslovovaly. Jako sedmnáctiletá jsem si se zaujetím přečetla: „Ideje, které určují podstatu a život člověka, jsou v něm dány tajemným způsobem. Když člověk odrostl dětství, začnou v něm klíčit. Zmocní-li se ho mladistvé nadšení pro pravdivé a dobré, rozkvetou a nasadí plody. V našem dalším vývoji jde vlastně jen o to, kolik ovoce z toho, co náš životní strom ve svém jaru připravil, na něm zůstane.“

Řekla bych, že jde o to, abychom se nedali strhnout namísto k ideálům k falešným idolům a pseudocelebritám. Ty modelky a herečky, které se vyžívají v dietách a podstupují jednu plastiku za druhou, mají falešný a pokřivený obraz života. Pod tlakem tohoto zaměření pak už nezbyvá příliš mnoho prostoru pro duši, pro rozumné rozlišování hodnot. Jmenované extravagance snadno nezdravě ovlivní ty jedince, kteří nerozlišují mezi idoly a ideály. Nepostřehnou, že takovéto „pseudoideály“ s podstatou života nemají nic společného. A pak náhle přichází „nadělení“ – spouští anorexie a bulimie.

Naštěstí tady zůstává otevřená cesta k hledání skutečného ideálu, cesta, na níž máme mít uši k slyšení a oči k vidění. „Moc ideálu je nevypočitatelná. V kapce vody nevidíme žádnou sílu. Když se ale dostane do skalní trhliny a tam se změní v led, skálu roztrhne. Anebo jako pára pohání píst mohutného stroje. Muselo se s ní něco stát, co uvolnilo její sílu. Tak je tomu i s ideálem. Ideály jsou myšlenky. Pokud zůstávají v naší mysli, jejich síla se neprojeví, i kdyby v nich bylo největší a nejpevnější přesvědčení. Tato moc se projeví teprve tehdy, spojí-li se s nimi bytost očistěného člověka. Ke zralosti, k níž se máme vyvíjet, dospějeme, budeme-li na sobě pracovat, abychom se stávali stále prostšími, pravdivějšími, ryzejšími, mírumilovnějšími, stále mírnějšími, laskavějšími, soucitnějšími. Žádnému jinému vystřízlivění než tomuto se nemáme oddávat. V něm se zkálí měkké železo idealismu mládí na ocel trvalého životního idealismu.“

Doktor Albert Schweitzer, nositel Nobelovy ceny za filosofii úcty k životu, humanista, lékař, teolog nás dokáže inspirovat k hlubokému přemýšlení. Uvědomujeme si, že bez ideálů nelze být člověkem. Ideály nás provázejí a posilují. Zrají, prohlubují se a rostou s námi na naší zvolené cestě.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

DRUHÁ NEDĚLE ADVENTNÍ

Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každý tvor uzří spasení Boží.

LUKÁŠ 3,4.6

První čtení: Izajáš 40,1–11

Tužby:

2. Abychom příchod Páně stále vyhlíželi, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom čas nám daný k pokání využili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, posilni naše srdce a obnov nás, abychom tvému jednorozrozenému Synu připravili cestu do našich životů! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Petrův 3,8–15a

Verše k obětování: Žalm 50,2.5

Verš k požehnání: Marek 1,4

Modlitba k požehnání:

Věrný Bože, děkujeme ti, že nám dáváš okoušet z nebeské hostiny. Pomoz nám, ať vyslyšíme slova proroků a obrátíme svá srdce k tobě! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 36, 203, 309, 311

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY

32

Petrovo vyznání u Cesareje Filipovy

Mt 16,13-20

Pokračování z minulého čísla

Je to správce, který nosí klíče domu, který ráno dveře otvírá a večer je zavírá a jehož prostřednictvím získávají návštěvníci přístup do královské společnosti. A tak Ježíš říká Petrovi jen to, že ve dnech budoucích bude on správcem království. A v Petrově případě je tato idea ideou otvírání, nikoli zavírání dveří království.

A to se bohatě projevilo v praxi. O letnicích Petr otevřel dveře třem tisícům duší. (Sk 2,41) Otevřel dveře pohanskému setníku Korneliovi a tím velkému pohanskému světu. (Sk 10) Skutky 15 vypravují, jak sněm v Jeruzalémě do široka otevřel dveře pohanům a jak to bylo Petrovo svědectví, které to umožnilo. (Sk 15,14 – Šimon = Petr) Slib, že Petr bude mít klíče ke království, byl slibem, že Petr bude prostředníkem k otevření dveří k Bohu pro tisíce a tisíce lidí v budoucnu. Ale není to jen Petr, kdo má klíče Království; má je každý křesťan; i my máme otvírat dveře Království

těm dalším, a tak se zapojit do velkého slibu Kristova a uskutečňovat jej.

2. Ježíš dále slíbil Petrovi, že což by koli svázal (kral.), to zůstane svázané a což by koli rozvázal (kral.), to zůstane rozvázané. Podle Richarda Glovese to znamená, že Petr hříchy lidí sváže do jejich svědomí a že je pak rozváže, uvolní lidi od jejich hříchů tím, že jim zvěstuje lásku a odpuštění Boží. To je hezká myšlenka a jistě správná, ale v tom výroku je něco víc. Rozvázat a svázat – to byly velmi běžné židovské fráze. Používaly se speciálně o rozhodnutích velkých učitelů a velkých rabinů. Znal je každý Žid a znamenaly dovolit a zakázat. Svázat něco znamenalo prohlásit to za zakázané. Rozvázat něco znamenalo prohlásit to za dovolené. A Tak Ježíš říká Petrovi vlastně toto: „Petře, na tobě bude spočívat velká a těžká zodpovědnost. Budeš muset činit rozhodnutí, která ovlivní blaho celé církve. Budeš průvodcem mladé církve a budeš ji řídit. A rozhodnutí, která učí-

niš, budou tak důležitá, že ovlivní duše lidí v časnosti i na věčnosti.“

Privilegium klíčů znamenalo, že Petr bude správcem Boží domácnosti a bude otvírat dveře lidem, aby vstoupili do království. Povinnost svazovat a rozvazovat znamenala, že Petr bude muset konat rozhodnutí o životě a praxi církve, což bude mít velice dalekosáhlé důsledky. A vsutku, když čteme první kapitoly Skutků, vidíme, že v Jeruzalémě přesně to Petr dělal. Petr učinil velký objev – objevil v Ježíši Syna živého Boha. Proto se mu dostalo velkého privilegia a byla na něj vložena velká zodpovědnost. Takový objev musí učinit každý sám. Když to učiní, dostane se mu stejného privilegia a stejné odpovědnosti.

William Barclay:

The Gospel of Matthew, vol. 2,
The Daily Study bible,
1 ed 1957, Revised ed. 1975,
Reprint 1979, 1983, 1985, 1986
Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

BĚHEM JEDINÉHO VTĚLENÍ...

Mk 1,1-8

Podíváme-li se na dnešní text evangelia vnitřním pohledem, pak Ježíš a Jan jsou dva způsoby bytí v nás. Ježíš je božský základ naší nesmrtelné duše, naše dosud nepoznané a neprojevené Boží vědomí, o němž většina z nás nemá ani tušení. A na druhé straně je Jan – součást našeho zevního vědomí, smrtelné duše. Jan je tedy ta část naší osvícené mysli, která se rozhodla hledat v sobě to božské, vyrovnat mu cestu, vyvést Boží vědomí na povrch a nakonec mu předat oteče své vlády nad celou naší bytostí.

Není náhoda, že Jan je asketa, disciplinovaný člověk, nazorejec, zasvěcenec, který ví, jak je těžké podrobit si tělo a připravit ho na příchod Božího vědomí tak, aby přitom nezemřelo. Proto drží své tělo v šachu svým střídavým životem, na hranici minima. Můžeme ho přirovnat ke sportovci, který tvrdě trénuje a žije disciplinovaný život v ústraní, aby dosáhl vavřinu vítěze. Součástí Janovy sportovní přípravy je prvek, po jehož dodržení může být teprve přistoupeno ke křtu. Tím prvkem je pokání - obrácení se celou bytostí k Bohu. Pokání tvoří základ a východisko celé novozákonní zvěsti. Křesťanský Bůh není trestajícím Bohem; je Bohem, který odpouští - pokud člověk činí pokání!

Bratří a sestry, co je to pokání? Pokání znamená nejen změnu smýšlení, není to jen lítost nad hříchem, ale je to radikální změna celého života, obrát o 180 stupňů, počátek návratu mamotratného syna. Není to tedy Adam a Eva, kteří zhřešili, ale jsme to my sami, kteří promarnujeme své životy a mrháme drahocennými dary, které jsme dostali k proměně naší smrtelné duše v nesmrtelnou. Všichni máme čas a plýtváme jím na získávání a hromadění zbytečnosti, kterých se jednou budeme pracně zbavovat. Teprve když si toto člověk uvědomí, když se

kaje, když toto pokání projde i srdcem a otřásá celou bytostí, dá Bůh člověku milost a sílu vykročit novým směrem. Pokání je v křesťanství jednou z nejnádhernějších věcí. Takoví hinduisté, buddhisté a taoisté pokání tohoto typu vůbec neznají. Většina východních náboženství či filosofii tvrdí, že každý karmický skutek je třeba odčinit. Je to dlouhodobý proces a trvá mnoho vtělení.

Jan Křtitel a po něm ještě radikálněji Ježíš nám ale dávají nádherný klíč. Říkají: „Kajte se a vaše minulost bude odčiněna, celá vaše bytost bude očistěna naráz v jediném okamžiku...“ Zdá se to až k neuvěření, ale je to tak. Jan Křtitel byl velmi nekonvenční a nespoutaný člověk. Kromě Boha se nebál nikoho a ničeho. Volal: „Čiňte pokání, neboť soudný den se blíží!“ V tom spočívalo celé jeho učení a celé zasvěcení. Proto první křesťané zcela zavrhlí jakékoliv teorie o převtělování duší. Proč? Aby pokání mohlo být absolutní. Máte-li k dispozici neomezený počet životů, máte-li možnost nových a nových „reparátů“, můžete být v pohodě, není třeba spěchat. Co nestihnete v tomto životě, stihnete příště. Nač spěchat, k čemu počítat čas? Ježíš a Jan říkají ale něco jiného: „Není času nazbyt, čas se naplnil, nyní je čas příhodný a nyní je den spásy.“ I apokalyptická doba a očekávaný konec světa velmi nahrávaly k obrácení lidí, kteří by jinak zůstali vlažní.

Křesťanství se oproti východním filosofii liší ještě v jedné skutečnosti: nevyzdvihuje a opovržlivě nezdůrazňuje, že jsme v základě bytosti nesmrtelné a nestvořené. Ne, že bychom neměli nesmrtelnou duši, máme ji, ale známe ji, jsme s ní ve spojení, respektujeme její potřeby a poslání? Málokdo si uvědomuje, že nedošlo-li k láskyplnému spojení smrtelného a nesmrtelného ještě za života v těle, není

téměř žádná naděje, aby se toto spojení uskutečnilo po odpadnutí těla. Ke spáse dochází jen za života v těle, nejspozději v okamžiku smrti. Nedojde-li zde ke spojení, to, co je v nás věčné, nezrozené a nestvořené, se vrací zpět k Bohu (jak to říká kniha Kazatel). Bez našeho pozemského vědomí, které pak jen dožívá v říši stínů a které pak umírá druhou smrtí, která je už definitivní.

Ježíš ani Jan neohlupují lidi klamnou nadějí. Volají: „Nyní je čas spásy, dokud jsi živ!“ Po smrti těla své odvozené pozemské vědomí k Bohu už nepřivedeme, protože ke spáse je potřeba „transformační aparát“ naší živé tělesnosti. Reinkarnační učení je velmi zrádná teorie, neboť svádí lidi k pasivitě a duchovnímu ignorantství a zatemňuje naši základní lidskou povinnost: spasit svou smrtelnou duši, přivést své pozemské vědomí k Bohu. Křesťanství ve své původní formě, hlásané Ježíšem a propagované jeho předchůdcem, prorokem Janem Křtitelem, je tou nejpřímější a nejsrozumitelnější duchovní cestou. Není to ale cesta jednoduchá, vyžaduje absolutní upřímnost, oddanost a vnitřní opravdovost - nasazení celého člověka. Jak to říká Ježíš: „Celou duši, celým srdcem, celou myslí a ze všech svých sil.“ Pak se do Božího království vstupuje během jediného vtělení.

Lubomír Zita

Hospodine, Bože náš,
kéž nepropásneme čas
nám daný k proměně.
Kéž dokážeme očistit
svou mysl i srdce, duši i tělo
a urovnáme tak cestu
pro tvůj příchod.
Pane, naplň celé naše bytí;
aby to, co je v nás stvořené
a smrtelné, se stalo věčným –
skrze Krista, našeho Pána,
AMEN.

KULTURA NEBO KRISTUS

Pokračování ze str. 1
tem existence církve, který nás spojuje se světovým křesťanstvím. Není to kultura.

V Rutrlově skriptu „Živá obec“ čteme: „Platí, že náboženská obec nepřejímá za kteroukoli instituci její kulturní úlohy. Církev není kulturním spolkem a nemůže své poslání nahrazovat činností kulturní, vědeckou, uměleckou a jinou“ (str. 91). Podobně se vyjadřuje ve svém „Úvodu do metodiky církevní práce v ČČS“: „Dáváme se do služeb programů světa (na počátku to bylo zejména nábožensky zbarvené vlastenectví)... Připravujeme besídky, akademie, divadelní představení, domnívajíce se, že uskutečňujeme poslání církve Kristovy.“ (str. 91) Tutéž myšlenku sděluje jinými slovy na str. 7.

Jestliže kultura není hlavním úkolem církve, co je tedy jejím posláním? Proč byla vyvolána v život: Proč tedy církve existuje?

Na tyto otázky srozumitelně odpovídá v malé publikaci pro laiky „Pomoc nejvzácnější“. Církev má „sloužit lidem ke spáse skrze Ježíše Krista“ (str. 7). „Její slovo i akce, obřad, společenství, učení, řády, nechť je nic jiného než učiní Ježíše Krista modernímu člověku živým slovem, výzvou a pozváním, cestou i pravdou království Božího.“ „Pomoc ke spáse je podstatou církevní činnosti“ (str. 8, 15, 24 a 28). Na kulturní akci si lidé jdou pro umělecký zážitek. Do církve pro svoji spásu. Umělecký zážitek je věc určité chvíle, spása – to je moje přítomnost a budoucnost. Je to niterná potřeba. Kolem nás jsou lidé bolaví, nemocní, lidé s pochroumaným svědomím, lidé s kamenem hříchu, který tíží jejich srdce, lidé osamělí, hledači, kteří touží po setkání s nadsvětým Bohem, lidé se strachem ze smrti, lidé se žiznicí duší, ti, kdo pátrají po smyslu života, ti, kdo jsou na rozcestí, na křižovatkách rozhodování, kteří se trápí nad svými programy, handicapem, lidé s otázkami, na které věda a kultura nedávají odpověď. Proto Rutrlé osvětluje poslání církve takto: „Nad celým praktickým životem církve, nad každou prací duchoven-skou nebo laickou stojí kritériem každé církevní činnosti: Kolik lidí přivedla k Bohu, kolika lidem pomohla nalézt obecenství s Ním, kolika odkryla Jeho pravdu, kolik zachránila z hříchu pro život podle Jeho svatě vůle, nakolik pomáhala Jeho kralování v duši člověka i v lidské společnosti“ (Úvod do metodiky církevní práce v ČČS, str. 52).

V mnoha našich sborech má centrální místo buď kříž anebo postava Pána Ježíše na obraze nebo v podobě sochy. Má nám připomínat, kdo je centrem křesťanské zbožnosti oproti jiným náboženstvím – je to Kristus. Měl by ovšem být s námi nejen obrazně, ale reálně svým duchem. A právě to on také slibuje: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20). Přítomný Kristus ovlivňuje můj život, ale také podobu církve: nedovolí mlčet k hříchu, nedovolí lajdáctví v práci, chce, abychom rozlišovali vnější zviditelnování církve a jejich pracovníků a poutivou péči o svěšené duše, usměřuje naši činnost, aby byla v souladu s Boží vůlí, přitahuje nás k sobě blíž. Co k této skutečnosti říká prof. Rutrlé? „Církev má soubor svých nauk, má systém etický. Nežije však uprostřed ní živý Kristus... Proto nic ve-

líkého se v církvi nemůže dít“ (Živá obec, str. 3). „Vlastní příčiny všech nedostatků církve nelze hledat v ústrojení církve, v církevním řádu a zřízení, ale v poměru církve k Ježíši Kristu“ (Duchovenská služba v praxi křesťanských církví, str. 151).

„Chceme-li bojovat proti nebezpečí zmrtvění a odumření ježíšovského životního stylu, musíme zajistit naprostou vládu Ježíše Krista ve všech rovinách a polohách církevního života“ (Duchovenská služba, str. 151). To psal Rutrlé v 50. letech a přesně to platí dnes o 60 let později. To je základ křesťanství.

Jestliže dnes hledáme záchranu pro naše prázdné kostelní lavice jinde, je to chyba. Snaha naplnit sbor ovečkami vedla některé obce v nedávné době k zakládání různých kroužků a klubů při náboženské obci. Ve vývěskách jsme našli kromě pozvání dětí na vyučování náboženství také pozvání do kroužků dramatických, keramických, do kurzů kreslení, na výuku angličtiny zdarma apod. Možná se pár dětí a dospělých dalo na chvíli zlákat, ale vlastního cíle nebylo dosaženo. K pravidelné návštěvě bohoslužeb tito lidé (popř. jejich rodiny) získání nebyli.

Dostáváme se k myšlence „získávání“. Jde tu nejen o aktivitu duchovního, ale také aktivitu našich laiků, zejména členů rady starších a dalších církevních pracovníků. Tady naše církve nevytvořila dosud žádný promyšlený systém, jaký existuje u některých církví. Ale dobré základy tu položeny byly. Citujeme zase prof. Rutrlého: „Od samého vzniku ČČS se spontánně uplatňovala účast laiků na správě církve. Pozdější zřízení z roku 1921 přijalo pro církevní správu princip „obecného kněžství“ a provedlo správně „laicizaci“ církve“ (Úvod do metodiky církevní práce, str. 77).

Co znamená „obecné kněžství“? Znamená to, že každý upřímně věřící křesťan je knězem. Jde o laický apoštolát, dnes některými církvemi tak podporovaný! „Osobní zkušenosti o Ježíši Kristu se člověk stává Ježíšovým svědkem“ (Živá obec, str. 31). „Akce získávání do církve jest akcí misijní, jest hlásáním Krista a svědectvím o Kristu“ (Živá obec, str. 31). „Nový církevní aktivismus pramení ze zbožnosti, horlivé víry a vědomí poslání církve“ (Pomoc nejvzácnější, str. 20).

„V našich poměrech se církevní pracovníci často necítí odpovědní vůči evangelium“ (Živá obec, str. 24). Tady bychom se měli v myšlenkách zastavit u těch, kdo chtějí naše sbory proměnit v místní kulturní centra. Pak se klidně stává, že lidé žiznici po Bohu, toužící po setkání se vzkříšeným Kristem minou dveře našeho sboru a jdou do jiné církve, kde tato jejich touha je uspokojena. V našem kostele se mohou setkat s vynikajícími osobnostmi ze světa umění, ale nenajdou tam Krista. A pokud přece jen do sboru vstoupí, stane se naše církve jen přestupní stanicí, průchodním domem. Člověk tudy projde, ale zakotví jinde.

Jestliže se sborová budova stane sídlem různých dramatických spolků, pak nepředstírejme, že jde o „duchovní divadlo“. Jde o získání peněz, nikoli o přivádění lidí ke spáse.

To není slovo proti kultuře jako takové – jde o to, aby kultura nenahrazovala evangelium. Po celá staletí umění výtvarné, slovesné i hudební bylo inspirováno Biblií. Pokud slouží hudba, krásné slovo a výtvarný projev Bohu a Ježíši Kristu a obohacují naše bohoslužby a shromáždění – pak je u nás taková kultura vítána. Připomínám si dobu, kdy jsem jako farářka působila na Vyšehradě. V našem církevním domě bydlel a jako varhaník působil pan dirigent Jaroslav Budík, bývalý šéf opery v Olomouci a v Ústí. Byl zároveň korepeticem Národního divadla, a tak nám přiváděl sboristy a jiné umělce, kteří umocňovali naše bohoslužby svým nádherným zpěvem. O Velikonocích jsme měli vždycky zpívané pašije a pořádali jsme i duchovní koncerty. Tyto povznášející chvíle prohlubovaly naši zbožnost.

Pro samu existenci církve, aby mohla plnit své poslání, je důležitá přítomnost Ježíše Krista. Proto je základem sborového života Bible, která nám jej zpřítomňuje.

Učíme děti biblickou dějpravu a snažíme se bohatství Písma zpřístupnit dětem nejrůznějšími způsoby; používáme dramatizaci starozákonních a novozákonních příběhů, pro menší děti pomocí maňášků, opakujeme biblickou látku v soutěžích a kartičkových hrách, promítáme barevné biblické diapozitivy, *Dokončení na str. 4*

Znovuotevření Sboru Knížete míru v Lipníku nad Bečvou

V sobotu 22. října jsem vstupovala do Sboru Knížete míru v Lipníku nad Bečvou po více jak 12 letech. Je to moje rodná náboženská obec a všechny sestry a bratry zde jsem pozdravila z mé nynější náboženské obce z Hradce Králové s poděkováním – Bože, děkujeme ti za tento sbor. Děkujeme ti, že ses dal zdraví, sílu a víru hrstce sester a jednomu bratrovi z této náboženské obce, aby se spojili k přípravným pracím k rekonstrukci tohoto sboru a kteří připravili opět tento sbor k dnešnímu slavnostnímu znovuotevření, a že se po dlouhých letech zde opět scházíme ke slyšení tvého slova. Děkujeme ti za dnešní setkání nás všech tady, s bratrem patriarchou, s našimi duchovními a děkujeme ti za setkání s představiteli a spoluobčany tohoto města, kteří se podíleli na obnově tohoto stánku. Znovuotevření tohoto sboru se konalo po jeho totální rekonstrukci, která proběhla v neuvěřitelném čase, za 4 a půl měsíce.

Slavnostní bohoslužbu konali bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, sestra farářka Alena Mynaříková a sestra kazatelka Petra Hrušková. Sestry a bratři i z okolních náboženských obcí s občany města zaplnili prostor sboru. Mnozí si pamatovali první otevření tohoto sboru z bývalé židovské synagogy před 60 lety.

V náboženské obci v Lipníku nad Bečvou už není velká základna příslušníků církve. Potomků těch, co ji zde před 90 lety zakládali, už není mnoho. Ale těch několik, kteří k této slavnosti během jednoho měsíce celý sbor včetně zimní modlitebny připravili, přivedlo sem i spoluobčany města. A vytvořili program, že tento kostel se bude otevírat také široké veřejnosti k nahlédnutí do historie bývalé židovské synagogy, ke koncertům a zpívání dětí a studentů základní umělecké školy a jejich pedagogů.

Závěrem této slavnostní bohoslužby sestra Jindřiška Boucníková, předsedkyně rady starších vzpomněla na mnohé zde působící duchovní, na bratra faráře Jaroslava Švece, sestru farářku Hanu Vojancovou a bratra faráře Miroslava Spáčila, který zde sám osobně vzpomněl na léta své šestileté duchovní péče.

Velmi srdečné rozhovory a stisky rukou všech zúčastněných s bratrem patriarchou ukončily slavnostní bohoslužbu.

Přeji všem v Lipníku nad Bečvou, aby Óda na radost, kterou zazpívali studenti základní umělecké školy, zaznívala stále v prostorách sboru, spolu s duchovním zpěvem a modlitbami.

Helena Zimmerová,
náboženská obec Hradec Králové

NAŠE RECENZE

JANA WIENEROVÁ: VRÁSNĚNÍ, BRNO: BRNĚNSKÁ DIECÉZE ČČSH 2010, 104 s
Broumovská farářka Jana Wienerová je v církvi známa především jako výtvarnice a ilustrátorka, s jejími texty však bylo možné se setkat jen tu a tam na stránkách Blahoslavy. Díky Tiskovému středisku Brněnské diecéze dostali nyní čtenáři příležitost seznámit se s Janou Wienerovou jako básnířkou. Sbírkou Vrásnění lze navíc díky téměř stostránkovému rozsahu považovat za reprezentativní výbor z autorčiny poezie. Jaká je? Především snad možno říci, že vyvážená. Neznám sice jiné autorčiny verše než tyto, ale jednotné ladění sbírky, které je patrné i přes různost motivů, prozrazuje jistou „vypsanost“ a stylovou vytříbenost. Generální tón Vrásnění je volný, klidný až zádušný, avšak pevný a neuhýbavý. Zjištěnou citovost je znát spíš z hloubi veršů, které navenek působí střízlivě a to naléhavě v sobě sdělují jen neokázale, třeba repetitivní klíčových slov (Není tak cizí krajiny...). Sbírkou je členěna do čtyř oddílů. První z nich,

Návraty, se vyznačuje klidnou smířlivou náladou, v níž nemalé slovo patří času, jenž obrušuje staré hrany a bouřlivé vjemy (Ve chvílích vyhlášení / nedohlédneš / a v očekávání / se nedočkáš / To / bylo mládí // Po letech opadání / sen dopadl / a nezabolel ani). V impresivní přírodní lyrice Návratů promlouvá především čas astronomický, který od jara do zimy formuje proměny krajiny (Kde budu, V modru se tratit, Svlékání) a jenž lze nejlépe vnímat smysly (Podzim v Praze). Teprve v zimních motivech zřetelněji vytane lidská stopa, která svou hrubostí (Krása napadala s nebe...) předjímá druhý oddíl sbírky – Žízeň.

Ten, předurčen již svým mottem (Jste moje voda, / anebo žízeň?), přináší vypjatější a dramatičtější polohy (Zamilovanost). Bolestnou osobní lyrikou (Není tak cizí krajiny..., Srdcebrání, Jeden list) provívají i přes konejšivý odstup času hořké tóny, jež barví snad nejsilnější verše této sbírky (kromě jmenovaných např. Hnízdem..., Čtení).

V oddíle Čas až na dno opouští básniřka bezprostřední polohu osobní lyriky ve prospěch obecnější reflexe lidství, valně ovlivněnou vědomím plynutí a pomíjivosti. Čas lidský se tu prolíná s časem přírodním (Už rekvieu za létem?), osobní zkušenost s odchodem blízkého člověka (Ráno zrosené

bolestí...), Po návštěvách se shrnujícími postřehy trefných aforismů (Mládí je šíp, U dna).

Motiv víry probleskující Časem až na dno přichází víc ke slovu v závěrečném oddíle Světlo – stín. Paradox nerozlučně spojených protikladů vyjádřený názvem se v plné míře odnáší i k vztahu nedokonalého a chybného člověka a svrchovaného Boha. Není to vztah snadný - snad proto se v oddíle opakovaně vrací ambivalentní motiv tmy, jež je metaforou lidské tápavosti (např. Bloudění, Někteří ptáci nelétají...) i konejšivého odevzdání (Skryj mne svým křídlem / a do tmy tepla / odemkni mi oči // at' slzy mohou jít). Autorka by však nedostála svému kněžskému povolání, kdyby kromě složitějšího hledání pevného bodu ve víře (Žalm 32,8, Světla) nesvědčila i o jejím zdroji shůry (Píseň odjinud).

Spolehnout se na Boha tak poznenáhlu a nenuceně vystupuje do popředí pozoruhodné sbírky, jejíž titulní báseň Vrásnění ocitujeme jako kvintesenci motivů zralé a přítom debutující(!) autorky: Vrásnění prolamuje kůru / vyzvedá zemské kry / a hloubí propasti // Za vráskou vráska / prolamují tvář i srdce / Bůh sud' co vyzdvihnou / co smetou.

Marcel Sladkowski

ZPRÁVY

Festival pěveckých sborů
Pěvecké sbory, přijďte do Prahy! Srdečně vás zveme k účasti na festivalu duchovní hudby 2012.

XIII. ročník festivalu se tradičně uskuteční v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze 5. července 2012 od 16 h.

Přihlášky budeme přijímat do 29. února 2012.

Váš program by neměl přesáhnout 10 minut. Setkáte se zde s řadou dalších pěveckých sborů z náboženských obcí, získáte nové kontakty a uslyšíte, co kde a jak v naší církvi zpíváme.

Festival se těší značnému zájmu posluchačů a stal se již nedílnou součástí pražského hudebního léta.

Přihlášky posílejte na adresu:

Kulturní rada ČČSH

Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

nebo e-mailovou poštou:

jiri.vanicek@ccsh.cz.

Kulturní rada ČČSH

Koncert v České Skalici

Přijďte si do Sboru Páně v České Skalici (Sportovní 616) poslechnout adventní koncert houslového virtuosa Pavla Šporcla.

Datum a čas: 4. prosince v 17 hodin.

(rst)

Doteky – plochy poznání

116. setkání v Liberci, 9. prosince v 18 hodin. Fara naší církve, nám. Českých bratří 35/2.

Setkání v adventu - podeváté. Tradiční setkání hostů s autorem projektu Doteky.

Tentokrát to jsou profesor Petr Moos, spisovatel Petr Hora-Hofejš, básník František Novotný a soubor Církve československé husitské z Českého Dubu Úsvit.

(sk)

Koncert v Táboře

Srdečně zveme na třetí adventní koncert do Sboru Božích bojovníků v Táboře v neděli 11. prosince od 16.30 hodin. Zahraje Žesťový kvintet M. Včeláka.

(eč)

Kalendář Nazaretu 2012

Středisko Nazaret Diakonie a misie ČČSH v Borovanech uspořádalo ve středu 16. listopadu ve společenské místnosti ve svém sídle v Borovanech - Podzámčí "Slavnostní zavěšení Kalendáře 2012". Při této příležitosti vystoupilo pěvecké oddělení ZUŠ Borovany.

Tento kalendář nabízíme k zakoupení - možno jej zaslat i poštou.

Kalendář přináší celou sbírku Karla Tomana Měsíce, která patří k základním dílům české poezie. Tentokrát ilustrace tvořili klienti sociálních služeb z našeho střediska pod vedením arteterapeutky Káti Ašenbrennerové. Pozoruhodné je i to, že celou sbírku básní přepsala pro kalendář naše klientka paní Magda Cyroňová, vozičkářka, která navíc vidí jen na velmi krátkou vzdálenost a nemá ruce.

Cena kalendáře je opět 150 Kč.

Karel Filip

Divadlo Mana

Divadlo MANA, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967, zve na tato představení:

* 5. prosince v 17 hodin - SETKÁNÍ PŘED BETLÉMEM, SETKÁNÍ S MIKULÁŠEM. Přátelé se sejdou ke společnému slavení Vánoc, zahrají si lidový příběh o narození Ježíše, aniž tuší, kolik pravdy o nich samých je v něm skryto. Pod skořápkou idylické atmosféry se však skrývá napětí z příchodu nečekaného hosta... „Teprve, když si odpustíme, mohou začít ty pravé Vánoce.“ Hraje Teatr Viti Marčika. Po přestávce následuje tradiční mikulášská besídka vršovických dětí

s nadílkou. Vstupné: 80 Kč. Velký sál divadla.

* 8. prosince v 19.30 hodin - THE DOORS OF PERCEPTION – BRÁNY VNÍMÁNÍ. 8. prosinec - den, kdy zastřelili Lennona, den, kdy se narodil Jim Morrison. Pořad z hudby a poezie Jamese Douglase Morrisona. Naživo hrají The End of Colours.

* 9. prosince v 19 hodin - CESTA DO NAZARETU. Komponovaný večer o diakonické činnosti Církve československé husitské s představením sociálního zařízení Nazaret v Borovanech pro děti s handicapem. Pořadem provází Karel Filip – zakladatel a ředitel stacionáře. Součástí večera bude též prodejní výstava výrobků dětí z chráněných dílen a projekce filmového dokumentu. Divadelní studio.

* 11. prosince v 15 hodin - DĚTI SENIORŮM. Benefiční představení a charitativní sbírka, účinkují členové dětského divadla Eriky Deutsch. www.divadlomana.cz.

(red)

Prosinec v Úvalech

Zveme vás do Husovy kaple náboženské obce v Úvalech:

* každou adventní neděli v 9 hodin adventní bohoslužba

* pátek 23. prosince v 19 hodin Modlitba s předáním betlémského světla

* sobota 24. prosince ve 21.30 hodin Štědrovečerní bohoslužba s koledami

* neděle 25. prosince v 9 hodin slavnostní bohoslužba – Hod Boží vánoční

* pátek 30. prosince v 15 hodin Zamyšlení nad rokem 2011

(rst)

Koncert v Radotíně

Náboženská obec v Praze-Radotíně srdečně zve 20. prosince od 17 hodin na vánoční koncert žáků Základní umělecké školy Klementa Slavického. Místo konání: Prvomájová 909/7, Radotín. Nebude chybět malé občerstvení.

Zdeněk Břeň

Mikulášská besídka

Náboženská obec v Praze 1-Starém Městě zve na mikulášskou besídku v neděli 4. prosince v 15 hodin v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. Vystoupí Dismánův dětský soubor s představením Spor u jeslíček a přijdou samozřejmě Mikuláš, čert a anděl s nadílkou.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 5. 12. – 19 hodin
Bach, Dvořák, Händel
Christmas music
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany
* 9. 12. – 19 hodin
Mozart, Bach, Gaunod
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
* 10. 12. – 19 hodin
Mozart, Bach, Gaunod
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
* 11. 12. – 19 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle

Z EKUMENY

PAPEŽ OSTŘE NAPOMENUL ŘÍMSKOKATOLICKOU CÍRKEV V NĚMECKU OHLEDNĚ KAUYZ NAKLADATELSTVÍ WELTBILD

„Denně jsme vyzýváni k tomu, abychom přesvědčivě uváděli do souladu naše křesťanské vyznání s požadavky trhu. Měřítkem je nám naše hodnotová orientace – knihy a jiná média mohou napomoci k tomu, abychom lépe chápali náš svět,“ vyznává svou firemní strategii nakladatelský koncern Weltbild. Na webových stránkách tohoto největšího německého internetového knihkupectví šlo přitom ještě nedávno nakoupit také erotickou literaturu. Společný nakladatelské skupiny Weltbild je dvanáct německých katolických diecézí, svaz diecézí Německa a berlínská Vojenská duchovní služba. Mediální koncern zaměstnává 6400 spolupracovníků a dosahuje ročního obrátu 1,657 miliardy euro (stav ke 30. červnu 2011). Na tuto rozporuplnou morální i ekonomickou situaci upozornil německý list Die Welt. Ostrá reakce Benedikta XVI. následovala před čtrnácti dny při akreditaci nového německého velvyslance u Svatého stolce. „Je na čase energicky omezit prostituci a masové rozšíření materiálů s erotickým či pornografickým obsahem, přístupných po internetu. Svatý stolec bude dbát na to, aby Římskokatolická církev v Německu mnohem rozhodněji a zřetelněji zasahovala proti takovýmto nedostatkům,“ řekl papež. Pro mnohé to bylo neočekávané překvapení, dodává kolínský arcibiskup a upozorňuje na nebezpečí ztráty církevní identity v Německu: „Pokud bude církev jako svět, už pro něj není alternativou a nemá mu co říci,“ říká kardinál Meisner a vyzývá k radikálnímu odluce od nakladatelské skupiny Weltbild. Nelze si přes týden vydělávat tím, proti čemu v neděli kážeme, argumentuje arcibiskup Kolína nad Rýnem. Zasedání stálo rady Svazu německých diecézí (čtyřicetiprocentní podíl nik nakladatelské společnosti) ve Würzburgu prozatím přistoupilo k jmenování nové dozorcí rady, která bude bdít nad morální nezavadností publikací.

podle www.christnet.cz

KULTURA NEBO KRISTUS

Dokončení ze str. 3
dáme dětem možnost recitovat vánoční verše, se staršími provést biblická pásma atd. Za léta mé faražské práce jsme nikdy nepotřebovali pohádky a jiné světské vábníčky. Studníci vody živé je Bible také pro dospělé a pro věřící každého věku, a to nejen při bohoslužbách, ale také při biblických hodinách. Tady je i možnost modliteb a získání osobního vztahu k Ježíši Kristu. Naplňujeme tak apoštolské výzvy „společně se vzdělávat v dům duchovní, vzdělávat se ve víře“ (1 Pt 2,5; Ef 2,22; 1 Te 5,11; Ju 20). Jde tady o to, co prof. Rutle nazývá „vnitřním budováním“; to jsme dosud zanedbávali: „Zřetel k vnějšímu světu, ke společnosti, ke kultuře ... nám zastíral naléhavost vnitřního budování a udržoval nás v optickém klamu, že pro společnost a pro život může něco znamenat církev bez pracovního zaměření do hloubky náboženského života“ (Úvod do metodiky, str. 96).

Tady na bohoslužbách nebo na biblické hodině se věřící sblíží a vytvářejí příjemné prostředí plné důvěry, kde jeden druhému neublíží a všechny spojuje jeden duch Kristův. Nejsou to jen diváci a posluchači. Je tu radost ze společné posilující víry, radost, že se naše dítě učí Ježíšovu stylu života, radost ze společného křesťanského zpěvu. Tak se vytváří živé obecenství, společenství (Živá obec, str. 17-19). Tuto radost chce člověk někomu předat, aby ji také ve sboru sdílel. Tak vzniká přirozenou cestou „laický apoštolát“; když se laik připojuje ke duchovnímu, a konají evangelizaci – nesou druhým evangelium. Promyšlený plán, jak pracovat s hořícím srdcem, ale také odborně při evangelizaci, očekáváme od našeho odboru „Diakonie a misie“ a od „Institutu evangeli-

zace a pastore“.

Tato grémia mohou také navázat kontakt s významnými pracovníky v ekumeně, kteří připravují zavedení katedry misiologie na českých teologických fakultách.

Na laický a duchovenský apoštolát – na evangelizaci čekají prázdné kostelní lavice mnoha našich sborů. Získat věřící – to není snadný úkol. Ani apoštolům se to vždy nedařilo. Spoléhali na nebeské vedení. Přečtěte si, jak Duch svatý vedl Petra (Sk 11,12), jak Duch svatý zabránil Pavlovi a jeho přátelům, aby nesli evangelium do Asie nebo Bithynie (Sk 16,6-7). Byla by to ztráta času i pro nás, kdybychom marně zvonili pořad u stejných bytů, kde nás nechtějí přijmout. Naopak, Duch svatý nám může – jako kdysi Pavlovi v Efezu (1 K 16,9) – ukázat na otevřené dveře, kterých jsme si dříve nevšimli.

Ke komu tedy jít s evangeliem, na to se musíme ptát svatého Boha. Proto je tak důležitá modlitba, po které volal ve svém článku „Dopis do církve“ bratr Aleš Toman. Úspěch nezaručí jedna modlitba. Zkušenosti zahraničních misí ukazují, že je třeba modlit se vytrvale za jednu věc celé měsíce – pak Bůh může odpovědět zázrakem – bude-li chtít. Všecko záleží na něm, nejenom na našem lidském snažení. Přečtěte si ve Skutcích apoštolských, jak vzrůstal počet prvních křesťanů – bylo to slovem Božím a přispěním Ducha svatého, Pán jim přidával nové věřící (Sk 2,41; 2,47; 5,14; 6,7; 9,31).

Společenství v našich sborech nemůže růst předáváním kultury, lidským slovem a duchem světa, ale Slovem Božím a Duchem svatým. Pán přidává nové věřící té církvi, která vede člověka ke spáse.

Jiřina Kubíková

**Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Jan Křtitel

Vypište písmena z první tabulky v pořadí podle čísel ve druhé tabulce.

T	N	T	E	P	T	U	P	E
Y	R	E	P	Y	V	A	E	V
T	I	E	M	R	J	Á	S	K
U	N	Z	V	Ě	C	Z	O	Ř

8	17	13	25	15	32	30	4	11
36	21	33	1	20	23	6	28	19
27	3	9	29	5	26	16	12	35
14	24	31	7	18	10	34	22	2

(Řešení z minulého čísla: Bděte.)

Jana Krajčřířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9